RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 107.624 van 11 juni 2002
in de zaak A. 115.138/XIV-7945.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift, dat XXX, geboren op 9 mei 1972 en van Pakistaanse nationaliteit, op 14 januari 2002 (griffiestempel) heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 november 2001 houdende de weigering tot regularisatie van de verblijfstoestand van verzoeker overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 januari 2000 en verklaart zich vluchteling op 17 januari 2000. Deze asielprocedure is nog steeds hangende.

1.2. Op 29 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 4e, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet);

1.3. Op 26 juni 2001 brengt de eerste kamer van de Commissie voor Regularisatie een ongunstig advies uit dat als volgt luidt:

> "(...)
> De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft regularisatie van verblijf in België aangevraagd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2, 2/, van genoemde wet.
> Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer. Uit de informatie verstrekt door betrokkene op de zitting en uit de studie van de stukken van het regularisatiedossier is de kamer tot (de) volgende bevindingen gekomen.
> Alle fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf in België zijn door de kamer nauwgezet onderzocht, ook deze die niet betwist zijn door het onderzoekssecretariaat. Alleen de vereisten die betwist zijn door het onderzoekssecretariaat worden besproken. Wat de niet betwiste gegevens betreft, sluit de kamer zich aan bij de bevindingen van het onderzoekssecretariaat.
> CRITERIUM 2
> Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2, 2/, van de wet, is een aanvrager o.m. verplicht te bewijzen dat om redenen onafhankelijk van zijn wil het niet mogelijk is terug te keren naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft. Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet een schriftelijke

verklaring bevatten die de redenen weergeeft waarom de aanvrager onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft (W. 22 december 1999, art. 9, 7/).

Betrokkene heeft verklaard de nationaliteit te hebben van de staat Pakistan.

De identiteit en de nationaliteit werd door betrokkene niet aangetoond door een nationaal document verstrekt door de nationale overheid van de staat waarvan de persoon onderdaan is. De identiteit en de nationaliteit werd door betrokkene evenmin aangetoond door het bezit van staat. Blijkbaar steunt de vermelding in het wachtregister uitsluitend op de persoonlijke verklaring van betrokkene.

Op grond van deze gegevens is er geen zekerheid dat de identiteit en de nationaliteit van betrokkene overeenstemmen met wat vermeld is op het aanvraagformulier, vak 1, identificatie van de aanvrager (K. B. 5 januari 2000, art. 7). Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Betrokkene heeft verklaard afkomstig te zijn en onmogelijk te kunnen terugkeren naar het reeds genoemde land.

Betrokkene was verplicht bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een schriftelijke gemotiveerde verklaring die de redenen weergeeft waarom het onmogelijk is terug te keren (W. 22 december 1999, art. 9, 7/).

Een dusdanige verklaring is niet overgelegd. Het overgelegde document (stuk 5 van het regularisatiedossier) voldoet niet.

Waar de commissie moet over oordelen is de vraag of betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het land dat werd ontvlucht. Zo moet de commissie zich een oordeel vormen, in het concreet individueel geval, of betrokkene bij terugkeer een persoonlijk risico loopt, onafhankelijk van zijn wil.

Op de zitting heeft betrokkene verklaard maar niet afdoend(e) aangetoond dat terugkeer onmogelijk is omwille van een persoonlijk risico, bestaande uit bedreiging van het leven, de fysische integriteit of de individuele vrijheid, of nog, dat er een gegronde vrees is voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging.

De verklaring van betrokkene werd grondig onderzocht en getoetst aan de beschikbare gegevens. De verklaring in kwestie is niet als aanvaardbaar overgekomen. Op de zitting is evenmin de uitleg van betrokkene als aanvaardbaar overgekomen.

Terzake kan op grond van de uitleg verstrekt op de zitting niet aanvaard worden dat betrokkene om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om te besluiten dat om redenen onafhankelijk van zijn wil het niet mogelijk is terug te keren naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft.

Het daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 is niet bewezen. Uit het wachtregister (stuk 4 van het regularisatiedossier) blijkt dat betrokkene op 17 januari 2000 asiel aanvroeg.

De voorzitter van de kamer heeft getracht krachtens het K.B. van 5 januari 2000, art. 14, § 1, het dossier te raadplegen dat nopens de betrokkene wordt gehouden door de dienst vreemdelingenzaken (DVZ). Dit dossier was echter niet bereikbaar (beschikbaar). Met de gegevens vervat in dit dossier kon dus geen rekening gehouden worden.

ALGEMEEN BESLUIT

Op grond van de beschikbare gegevens en de op de zitting verstrekte uitleg kan niet aanvaard worden dat betrokkene het slachtoffer werd van miskenning van de mensenrechten en niet kan terugkeren naar het land van herkomst om redenen onafhankelijk van zijn wil. Aan de wettelijke vereisten is derhalve niet voldaan en betrokkene kan niet in aanmerking komen voor regularisatie van het verblijf in België. Er zijn geen humanitaire redenen bewezen voor regularisatie van verblijf in België.

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000.

OM DEZE REDENEN

brengt de derde Nederlandstalige kamer van de Commissie voor Regularisatie, na onderzoek op tegenspraak, aan de Minister van Binnenlandse Zaken een ongunstig advies uit betreffende de aanvraag tot regularisatie van verblijf, ingediend door betrokkene.

(...).".

1.4. Op 19 november 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie door zich aan te sluiten bij het ongunstig advies van de eerste kamer van de Commissie voor Regularisatie, waarvan Hij de overwegingen onderschrijft,

tot de zijne maakt en als expliciet herhaald beschouwt. Deze beslissing maakt de bestreden beslissing uit.

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Manifeste beoordelingsfout.
>
> Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 27.07.2001 overneemt en volgt, verzoekers rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat de argumenten van verzoeker, aangaande zijn onmogelijkheid naar Pakistan terug te keren, grondig te weerleggen.
>
> Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op grond van artikel 2,2/ van de Regularisatiewet ("hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben noch naar hun land van herkomst noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben").
>
> Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 27.07.2001 overneemt en volgt, stelt dat op grond van (de) uitleg verstrekt op de zitting niet aanvaard werd dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst.
>
> Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 27.07.2001 overneemt en volgt, nergens verzoekers verklaringen, aangaande het risico voor vervolging welke hij bij een terugkeer naar zijn land loopt, worden weergegeven. Dat, wanneer in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 27.07.2001 overneemt en volgt, wordt gesteld dat verzoekers verklaringen (werden) grondig (werden) onderzocht aan de beschikbare gegevens, ook deze laatste niet (worden) verder (worden) verduidelijkt.
>
> Dat derhalve de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en verzoekers rechten van verdediging worden geschonden wanneer in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 27.07.2001 overneemt en volgt, (slechts) zonder enige verdere verduidelijking en mogelijkheid tot toetsing, wordt gesteld dat niet aanvaard wordt dat verzoeker om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land van herkomst.";

Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vervatte uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze; dat het begrip 'afdoende' enerzijds impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, en anderzijds dat zij draagkrachtig moet zijn, dit is dat de motieven de beslissing moeten kunnen dragen; dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen dient te vermelden waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt; dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de bestreden beslissing expliciet verwijst naar het negatief advies van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie, dat in bijlage bij de bestreden beslissing werd gevoegd en waarvan de

bestreden beslissing de overwegingen onderschrijft, overneemt en als expliciet herhaald beschouwt; dat in casu het advies van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie en derhalve ook de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken besluit dat niet aan de wettelijke vereisten is voldaan zodat de verzoekende partij niet kan in aanmerking komen voor regularisatie van verblijf in België; dat het niet voldoen aan de wettelijke vereisten voor regularisatie van verblijf steun vindt in de volgende determinerende motieven:
- er is geen zekerheid dat de identiteit en de nationaliteit van verzoeker overeenstemmen met wat vermeld werd op het aanvraagformulier;
- er is geen schriftelijke, gemotiveerde verklaring gevoegd, die de redenen weergeeft waarom het onmogelijk is terug te keren naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit zou bezitten, noch naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd;
- het daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 is niet bewezen;

Overwegende dat bijgevolg het advies van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie en dus ook de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken de motieven bevat waarop ze is gesteund; dat deze motieven pertinent, draagkrachtig en afdoende zijn;

Overwegende dat het beginsel van de rechten van verdediging niet als dusdanig op een administratieve beslissing van toepassing is; dat zulks onder meer inhoudt dat er niet moet worden geantwoord op elk argument opgeworpen naar aanleiding van de regularisatieaanvraag, maar dat de bevoegde overheid de feiten correct weergeeft en haar beslissing met draagkrachtige motieven onderbouwt; dat dit in casu het geval is; dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de bevoegde overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft benut om het regularisatieformulier in te vullen; dat de verzoekende partij werd uitgenodigd voor een interview op de zitting van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar regularisatiemotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat werd vastgesteld dat niet werd voldaan aan de wettelijke vereisten voor regularisatie; dat de reeds aangehaalde determinerende motieven voor het niet voldoen aan de wettelijke vereisten voor regularisatie door de verzoekende partij niet worden weerlegd; dat het enig middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juni tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**